

Ja, hvad stiller man op med en genial teaterpersonlighed?

Min - udi egen indbildning sunde - dømmekraft bliver totalt blokeret i stue eller sal med Dario Fo - navnet alene er en fanfare, et fænomen, en fantastisk forestilling. Jeg sidder klistret til skærmen på lørdag.

Hvorfor ikke en senere sendetid? Han kunne mangleligt have fyldt hele aftenen. Det er sikkert som amen i kirken, messen i Vatikanet. Pavens værste fjende er Italiens multikunstner. Han har været slæbt for retten 40 gange, fordi han langer ud efter den katolske kirke, dens overhoved og magthaverne. Romerkirken har brugt sin styrke til at afbryde TV-transmissioner af Dario Fo-stykker.

Man ville skyde på, at denne på samme tid i sin samtid dybt engagerede og tidløse satiriker og himmelstormende humorist havde spillet teater, før han var tør bag ørerne.

Nej, nej. Indtil han var 25, lavede han kun teater for sjov, sådan en slags dessert efter middagen. Så blev det til gengæld hovedretten.

Sjov for alvor.

Politisk teater i bred almindelighed står stille i sammenligning.

Han har for øvrigt aldrig været medlem af noget parti som sin sprudlende kone, Franca Rame, der var partisoldat i Italiens kommunistiske organisation PCI.

Rammerne er for stramme for en eksplosion, en fremtidsversion med alle edb-antennener ude som Fo, der med et grådigt gab sætter tænderne i kloden med en glubende appetit. Han frådser i sine omgivelser med en global sult, der rækker helt op til himlen, til Vorherre selv. Et overjordisk måltid. Han har sagt, han ikke tror på Gud, men på Altet.

Også hans fysik er en fabel.

F.eks.: Efter en hel dags seminar på Odinteatret, der er verdensberømt i Holstebro og det øvrige Europa, er han ustyrlig solist for en hamrende udsolgt Holstebrohal og dagen efter i Tivolis Koncertsal.

Da jeg for nogle år siden skulle anmelde dette kontroversielle unikum, denne atmosfæriske sputnik, kom jeg hjem til redaktionen med mine sølle seks stjerner. - Det var dengang, og det var

maksimum. En fordobling havde heller ikke slået til.

Kvit eller dobbelt med Fo er dobbelt hver gang. Mindst. Han kom ind i sin slidte trøje, krollede fløjlsbukser med hængerøv og rågummisko og jonglerede suverænt med sine gramelots. Det er tale uden at sige noget. Sort snak.

Da jeg alligevel kommer uhjælpelig til kort med et portræt af denne gudsforgående gøgler, vil jeg nævne en episode, der taler for sig selv.

Den indtraf umiddelbart efter pausen hin martsaften i Tivolis borgerligt etablerede koncertsal.

Dario Fo slentret afslappet rundt på den halvmørke scene. En tilskuer uden billet har sneget sig ind og sætter sig forventningsfuld på midtergangens gulv. En barsk kontrollør puster sig op og er på vej til at smide gratisten ud. Med olympisk ro blander Fo sig smilende: *Lad ham være, vi skal alle være her.*

Så enkelt og universelt er Fo's budskab.

**LØRDAG, DANSK TV
17.20**